

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 24 kwietnia 2017 roku

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział III Karny

w składzie:

Przewodnicząca: SSO Dorota Biernikowicz

Protokolant: p.o. staż. Klaudia Tadych

przy udziale **Prokuratora Prokuratury Rejonowej del. do Prokuratury Okręgowej w Poznaniu** – Michała Franke

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 18 kwietnia 2017 roku

sprawy o wydanie wyroku łącznego wobec:

R. S. (S.), s. H. i S. z domu S., urodzonego (...) w S.

skazanego prawomocnymi wyrokami:

I. **Sądu Rejonowego w Poznaniu** z dnia 12 grudnia 2002 r., **sygn. akt VI K 139/02** za przestępstwa:

- a) z art. 278 § 1 k.k. popełnione w nocy z 13 na 14 sierpnia 2001r. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł,
- b) z art. 306 k.k. popełnione w okresie od 13 sierpnia 2001r. do 22 sierpnia 2001r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,
- c) z art. 263 § 2 k.k. popełnione w dniu 22 sierpnia 2001r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,
- d) z art. 292 § 1 k.k. popełnione w okresie od 1 sierpnia 2001r. do 22 sierpnia 2001r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzono skazanemu karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności; w dniu 21 września 2004 r. wykonano karę grzywny, a w dniu 6 października 2005 r. wykonano karę pozbawienia wolności (skazany odbywał karę pozbawienia wolności w okresie od 30 czerwca 2003r. do 23 marca 2004r. i od 31 marca 2004r. do 6 października 2005r.);

I. **Sądu Rejonowego w Poznaniu** z dnia 5 lipca 2006r., **sygn. akt V K 566/06** za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnione w dniu 17 marca 2006r. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 (dwóch) lat, karę grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k. w wymiarze 60 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, przy czym następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 28 listopada 2007r. sygn.. akt XXIV Ko 12001/07 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności i karę pozbawienia wolności wykonano w całości – skazany odbywał ją w okresie od 28 listopada 2008r. do 28 września 2009r., a w związku z zarządzeniem wykonania kary pozbawienia wolności postanowieniem Sadu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 10 lipca 2008r. sygn.. akt VIII Ko 2655/08 uchylono wcześniejsze postanowienie z dnia 9 czerwca 2008r. o zarządzeniu zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 30 dni za nieuiszczoną karę grzywny;

II. **Sądu Rejonowego w Poznaniu** z dnia 20 kwietnia 2007r., **sygn. akt IV 641/07** za przestępstwo z art. 244 k.k. popełnione w dniu 25 października 2006r. na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 20 zł; następnie postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 9 września 2008r. sygn.. akt VI Ko 3692/08 nieuiszczoną karę grzywny zamieniono na 50 dni zastępczej kary pozbawienia wolności, z kolei postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 19 października 2009r. sygn. akt VI Ko 4189/09 wobec uiszczenia w całości kary grzywny zwolniono skazanego od wykonania kary zastępczej pozbawienia wolności i karę grzywny uznano za wykonaną w całości ;

III. **Sądu Okręgowego w Poznaniu** z dnia 4 sierpnia 2014r., **sygn. akt III K 265/10**, za przestępstwa:

a) z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 25 lutego 2003r. do 18 marca 2003r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł każda stawka,

b) z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 17 maja 2006r. do 13 czerwca 2006r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł każda stawka,

przy czym w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny wymierzono skazanemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych po 10 zł każda stawka; kara grzywny została następnie zamieniona postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 16.05.2016r. sygn. akt III Ko 253/16 na zastępczą karę 35 (trzydziestu pięciu) dni pozbawienia wolności, przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny i zarządził jej wykonanie i kary tej dotąd nie wykonano; także kary pozbawienia wolności dotychczas nie wykonano w całości i odbywa ją skazany w okresie od 19 maja 2016 r. (koniec kary przypada na 15 listopada 2018 r.);

I. **Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu** z dnia 30 lipca 2015r., **sygn. VI K 735/15**, za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. popełnione w okresie: od listopada 2005r. do października 2008r. i od października 2009r. do stycznia 2010r. i od czerwca 2010r. do sierpnia 2014r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 (trzech) lat i dotąd nie zarządził wykonania zawieszony kary pozbawienia wolności;

1. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 92 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k. rozwiązuje węzeł kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego R. S. wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. akt III K 265/10, opisanym wyżej w pkt IV i łączy kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego R. S. wyrokami opisanymi wyżej w punktach: II – **sygn. akt V K 566/06** Sądu Rejonowego w Poznaniu i IV – **sygn. akt III K 265/10** Sądu Okręgowego w Poznaniu i wymierza skazanemu R. S. w ich miejsce **karę łączną w wymiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;**

2. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w zw. z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej 3 (trzech) lat pozbawienia wolności zalicza skazanemu odbytą w całości karę 10 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie sygn. akt V K 566/06 w okresie od 28 listopada 2008r. do 28 września 2009r., a także zalicza okres odbytej dotąd kary łącznej pozbawienia wolności w sprawie sygn. akt III K 265/10, tj. od dnia 19 maja 2016 r. do – nadal;

3. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 1 wyroku – w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym - pozostawia odrębnemu wykonaniu;

4. na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 92 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) oraz

art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k. rozwiązuje węzeł kary łącznej grzywny orzeczonej wobec skazanego R. S. wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. akt III K 265/10, opisanym wyżej w pkt IV i łączy kary jednostkowe grzywny orzeczone wobec skazanego wyrokami opisanymi wyżej w punktach: III – **sygn. akt IV K 641/07** Sądu Rejonowego w Poznaniu i IV – **sygn. akt III K 265/10** Sądu Okręgowego w Poznaniu i wymierza skazanemu R. S. w ich miejsce **karę łączną grzywny w wymiarze 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 20 (dwadzieścia) złotych;**

5. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 4 wyroku kary łącznej grzywny w wymiarze 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, po 20 (dwadzieścia) złotych każda stawka zalicza skazanemu R. S. wykonaną w całości karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) zł każda stawka w sprawie o sygn. akt IV K 641/07, uznając tym samym karę łączną grzywny orzeczoną w punkcie 4 wyroku za wykonaną w zakresie 100 (stu) stawek dziennych;

6. na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 4 wyroku łącznego - w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym - pozostawia odrębnemu wykonaniu;

7. na podstawie art. 85 a contrario k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) i art. 572 k.p.k. **umarza postępowanie o wydanie wyroku łącznego** wobec skazanego R. S. w zakresie kar pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych wyrokami wskazanymi i opisanymi wyżej w punktach: I – o **sygn. akt VI K 139/02** i V – o **sygn. akt VI K 735/15** - z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego;

8. na podstawie art. 626 § 1 k.p.k., art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.) zwalnia skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa i nie pobiera od niego opłaty.

SSO Dorota Biernikowicz

UZASADNIENIE

Skazany R. S. wnioskiem z dnia 6 marca 2017 r. (data wpływu do Sądu – 10 marca 2017 r.), wniósł o wydanie wyroku łącznego poprzez połączenie kar wymierzonych mu wskazanymi we wniosku wyrokami.

Sąd, działając z urzędu - w myśl przepisów art. 569 § 1 i 2 k.p.k. i art. 570 k.p.k. - ustalił, że R. S. skazany został następującymi wyrokami:

I.Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 12 grudnia 2002 r., **sygn. akt VI K 139/02** za przestępstwa:

a) z art. 278 § 1 k.k. popełnione w nocy z 13 na 14 sierpnia 2001r. na karę 1 roku i 8 miesięcy pozbawienia wolności i karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 10 zł,

b) z art. 306 k.k. popełnione w okresie od 13 sierpnia 2001r. do 22 sierpnia 2001r. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności,

c) z art. 263 § 2 k.k. popełnione w dniu 22 sierpnia 2001r. na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności,

d) z art. 292 § 1 k.k. popełnione w okresie od 1 sierpnia 2001r. do 22 sierpnia 2001r. na karę 7 miesięcy pozbawienia wolności,

przy czym w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzono skazanemu karę łączną 2 lat i 3 miesięcy pozbawienia wolności; w dniu 21 września 2004 r. wykonano karę grzywny, a w dniu 6 października 2005 r. wykonano karę pozbawienia wolności (skazany odbywał karę pozbawienia wolności w okresie od 30 czerwca 2003r. do 23 marca 2004r. i od 31 marca 2004r. do 6 października 2005r.);

II. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 5 lipca 2006r., **sygn. akt V K 566/06** za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnione w dniu 17 marca 2006r. na karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 (dwóch) lat, karę grzywny na podstawie art. 71 § 1 k.k. w wymiarze 60 stawek dziennych po 10 zł każda stawka, przy czym następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 28 listopada 2007r. sygn.. akt XXIV Ko 12001/07 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności i karę pozbawienia wolności wykonano w całości – skazany odbywał ją w okresie od 28 listopada 2008r. do 28 września 2009r., a w związku z zarządzeniem wykonania kary pozbawienia wolności postanowieniem Sadu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 10 lipca 2008r. sygn.. akt VIII Ko 2655/08 uchylono wcześniejsze postanowienie z dnia 9 czerwca 2008r. o zarządzeniu zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 30 dni za nieuiszczoną karę grzywny;

III. Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 20 kwietnia 2007r., **sygn. akt IV 641/07** za przestępstwo z art. 244 k.k. popełnione w dniu 25 października 2006r. na karę grzywny w wymiarze 100 stawek dziennych ustalając wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 20 zł; następnie postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 9 września 2008r. sygn.. akt VI Ko 3692/08 nieuiszczoną karę grzywny zamieniono na 50 dni zastępczej kary pozbawienia wolności, z kolei postanowieniem Sądu Rejonowego Poznań Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 19 października 2009r. sygn. akt VI Ko 4189/09 wobec uiszczenia w całości kary grzywny zwolniono skazanego od wykonania kary zastępczej pozbawienia wolności i karę grzywny uznano za wykonaną w całości ;

IV. Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 4 sierpnia 2014r., **sygn. akt III K 265/10**, za przestępstwa:

a) z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 25 lutego 2003r. do 18 marca 2003r. na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł każda stawka,

b) z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. popełnione w okresie od 17 maja 2006r. do 13 czerwca 2006r. na karę 2 lat pozbawienia wolności oraz karę grzywny w wymiarze 50 stawek dziennych po 10 zł każda stawka,

przy czym w miejsce kar jednostkowych pozbawienia wolności i grzywny wymierzono skazanemu karę łączną 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności oraz karę łączną grzywny w wymiarze 70 stawek dziennych po 10 zł każda stawka; kara grzywny została następnie zamieniona postanowieniem Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 16.05.2016r. sygn. akt III Ko 253/16 na zastępczą karę 35 (trzydziestu pięciu) dni pozbawienia wolności, przyjmując, iż jeden dzień pozbawienia wolności jest równoważny dwóm stawkom dziennym grzywny i zarządzono jej wykonanie i kary tej dotąd nie wykonano; także kary pozbawienia wolności dotychczas nie wykonano w całości i odbywa ją skazany w okresie od 19 maja 2016 r. (koniec kary przypada na 15 listopada 2018 r.);

V. Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu z dnia 30 lipca 2015r., **sygn. akt VI K 735/15**, za przestępstwo z art. 209 § 1 k.k. popełnione w okresie: od listopada 2005r. do października 2008r. i od października 2009r. do stycznia 2010r. i od czerwca 2010r. do sierpnia 2014r. na karę 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres próby 3 (trzech) lat i dotąd nie zarządzono wykonania zawieszony kary pozbawienia wolności;

Na wstępie zaznaczyć trzeba, że zgodnie z informacją uzyskaną z Krajowego Rejestru Karnego dotyczącą skazanego R. S. został on skazany czterema prawomocnymi wyrokami tj. o sygn. akt: VI K 139/02, IV 641/07, III K 265/10 oraz VI K 735/15. Z kolei z akt przedłożonych tutejszemu Sądowi na potrzeby przedmiotowego postępowania o wydanie wyroku łącznego i danych o osadzeniach i orzeczeniach z CZSW BIS nadesłanych przez ZK w K. wraz z opinią o skazanym wynika, że oprócz wyroków wymienionych w kartotece karnej R. S. został ponadto skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 5 lipca 2006r., sygn. akt V K 566/06 za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. popełnione w dniu 17 marca 2006r. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby 2 lat oraz karę grzywny wymierzoną na podstawie art. 71 § 1 k.k. w wymiarze 60 stawek dziennych po 10

zł każda stawka. Następnie postanowieniem Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 28 listopada 2007r. sygn.. akt XXIV Ko 12001/07 zarządzono wykonanie kary pozbawienia wolności i karę pozbawienia wolności wykonano w całości – skazany odbywał ją w okresie od 28 listopada 2008r. do 28 września 2009r., a w związku z zarządzeniem wykonania kary pozbawienia wolności postanowieniem Sadu Rejonowego Poznań Stare Miasto w Poznaniu z dnia 10 lipca 2008r. sygn. akt VIII Ko 2655/08 uchylono wcześniejsze postanowienie z dnia 9 czerwca 2008r. o zarządzeniu zastępczej kary pozbawienia wolności w wymiarze 30 dni za nieuiszczoną karę grzywny. Z uwagi zatem na poczynione przez tutejszy Sąd ustalenia, że w sprawie o sygn. akt V K 566/06 nie zarejestrowano wniosku skazanego o wcześniejsze zatarcie skazania (co mogło nastąpić w trybie art.107 § 2 k.k.) należało uznać, że skazanie w przedmiotowej sprawie nie zatarło się. Zgodnie bowiem z art. 107 § 1 k.k. w razie skazania na karę pozbawienia wolności wymienioną w art. 32 pkt 3 k.k. zatarcie skazania następuje z mocy prawa z upływem 10 lat od wykonania lub darowania kary albo od przedawnienia jej wykonania. Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy uznać należy, iż nie nastąpiło z mocy prawa także zatarcie skazania w sprawie o sygn.. akt V K 566/06, skoro skazany wykonał w całości karę w dniu 28.09.2009r. Tym samym orzeczoną karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, wykonaną w całości, należało brać pod uwagę przy rozważaniach w niniejszym postępowaniu dotyczącym wydania wyroku łącznego.

Skazany R. S., s. H. i S. z domu S., ur. (...) w S., jest rozwiedziony. Skazany ma troje dzieci, a na jego utrzymaniu pozostaje jedno dziecko. .

Z opinii o skazanym, sporządzonej w myśl art. 571 § 1 k.p.k. dla potrzeb niniejszego postępowania przez Dyrektora ZK w K. dnia 29 marca 2017 r., wynika, że skazany R. S. karę pozbawienia wolności za przestępstwa z art. 279 § 1 k.k. w zw. z art. 65 § 1 k.k. i inne odbywa od 20.05.2016r. Skazany skierowany został do odbywania kary w warunkach zakładu półotwartego, w jednostce ZK w K. jest od 20.07.2016r. Zachowanie R. S. w warunkach izolacji więziennej jest poprawne, jest spokojny i zdyscyplinowany. Bezkonfliktowo nawiązuje relacje ze współosadzonymi, a wobec przełożonych zachowuje się w sposób regulaminowy. Nie był do tej pory karany dyscyplinarnie, był natomiast kilkakrotnie nagradzany. R. S. nie stosował autoagresji, nie sprawia problemów natury wychowawczej. Nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej, a wobec popełnionych przestępstw prezentuje krytyczny stosunek. Karę pozbawienia wolności odbywa w systemie programowego oddziaływania, a wyznaczone zadania zrealizował. Skazany utrzymuje stały kontakt telefoniczny i listowny z synem i konkubiną, jest przez nich również odwiedzany. W okresie od 1 września 2016r. do 15 września 2016r. R. S. uczestniczył w kursie zawodowym technolog robót wykończeniowych wraz z zajęciami aktywizacji zawodowej. W trakcie ww. zajęć wykazywał zaangażowanie zarówno podczas zajęć teoretycznych, jak i praktycznych. Od września 2016r. jest pracownikiem warsztatów ZK w K., a z zadań pracowniczych wywiązuje się w sposób dobry. Z uwagi na charakter popełnionych czynów brał udział w programie psychokorekcyjnym dla osób skazanych za przestępstwo z art. 178a k.k.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dowodów, takich jak:

- wyroki wydane w sprawach o sygnaturach: VI K 139/02 Sądu Rejonowego w Poznaniu, V K 566/06 Sądu Rejonowego w Poznaniu, IV 641/07 Sądu Rejonowego w Poznaniu, III K 265/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu oraz VI K 735/15 Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu, informacje dotyczące obliczenia i odbycia kar zawartych w aktach głównych i wykonawczych ww. spraw, a także w aktach głównych sprawy o wydanie wyroku łącznego k. 1, 10-22, 25-27, 37-40, 52-64, 65-78, 79-82,
- dane dotyczące odbycia i obliczenia kar w poszczególnych sprawach zawarte w aktach głównych spraw i wykonawczych wyżej wymienionych, dotyczące wykonania kar pozbawienia wolności Wp, kar grzywnien Kd, zarządzenia wykonania kar pozbawienia wolności,
- dane o karalności z Krajowego Rejestru Karnego – k. 25-27,
- opinia o skazanym Dyrektora ZK G. wraz z danymi z CZSW BIS o orzeczeniach i osadzeniach – k. 37-40,
- dane osobopoznawcze, dane o karalności, wywiady środowiskowe, opinie zawarte w aktach głównych i wykonawczych spraw o sygnaturach: VI K 139/02 Sądu Rejonowego w Poznaniu, V K 566/06 Sądu Rejonowego

w Poznaniu, IV 641/07 Sądu Rejonowego w Poznaniu, III K 265/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu oraz VI K 735/15 Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu,

- wyjaśnienia skazanego - k. 85-86

Dokumenty powyższe ujawniono na rozprawie w trybie art. 393 § 1 - 3 k.p.k. i art. 394 § 1 i 2 k.p.k. w zw. z art. 574 k.p.k. za zgodą stron w całości bez odczytywania (k. 86).

Okoliczności faktyczne niniejszej sprawy pozostawały całkowicie bezsporne i wynikały ze wskazanych powyżej dokumentów, których wiarygodność i prawdziwość danych w nich zawartych nie zostały przez żadną ze stron zakwestionowane, a i Sąd Okręgowy nie znalazł żadnych podstaw, by uczynić to z urzędu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

W związku ze zmianą od 1 lipca 2015 r. przepisów ustawy Kodeks karny, w tym przepisów rozdziału IX odnośnie kary łącznej, na wstępie zaznaczyć należy, że przepisy art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r., poz. 396) uregulowały kwestię tzw. intertemporalną, to jest wyłączyły stosowanie przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, a więc przepisów dotyczących nowych zasad orzekania kary łącznej w wyroku łącznym do spraw, w których połączeniu podlegałyby wyłącznie kary prawomocnie orzeczone przed dniem wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. Zgodnie z tym przepisem – przepisów rozdziału IX ustawy Kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą Kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Ocena czy zachodzi taka potrzeba, powinna zostać dokonana według znowelizowanych przepisów rozdziału IX Kodeksu karnego. Jeżeli zatem zgodnie z tymi przepisami należałoby połączyć karę orzeczoną prawomocnie po 30 czerwca 2015 r. z karą (karami) orzeczonymi prawomocnie przed tą datą, to należy na podstawie art. 4 § 1 k.k. rozstrzygnąć czy stosować dalej przepisy rozdziału IX Kodeksu karnego w nowym brzmieniu, czy też w brzmieniu obowiązującym do dnia 1 lipca 2015 r. (por. postanowienie Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 31.05.2016r. II AKz 124/16, OSAW 2016/3/345). Powyższe oznacza, że przepisy art. 85 i następne k.k. w nowym brzmieniu obowiązującym od 1 lipca 2015r. mogłyby mieć zastosowanie w niniejszej sprawie do skazanego R. S., ponieważ wyrok skazujący w sprawie o sygn. akt VI K 735/15 zapadł wobec skazanego już po wejściu w życie przepisów art. 85 i nast. k.k. w nowym brzmieniu, tj. w dniu 30.07.2015r. Tym samym stwierdzić należy na wstępie, że w stosunku do skazanego w niniejszym postępowaniu można było rozważać stosowanie przepisów art. 85 i nast. k.k. zarówno w nowym brzmieniu, tj. obowiązującym od 1 lipca 2015r., jak i w starym brzmieniu, tj. obowiązującym przed 1 lipca 2015r., skoro wszystkie przestępstwa osądzone wskazanymi wyżej wyrokami popełnione zostały przed 1 lipca 2015r., jednak przepisy art. 85 i nast. k.k. w starym brzmieniu tj. sprzed 1 lipca 2015r. okazały się względniejsze dla skazanego w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. w niniejszej sprawie. Skoro bowiem na skutek wejścia w dniu 1 lipca 2015r. w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) zmianie uległy przepisy Kodeksu karnego normujące zasady orzekania kar łącznych, w tym wyrokiem łącznym, Sąd musiał rozważyć, jaki stan prawny winien znaleźć zastosowanie w sprawie skazanego R. S.. Zgodnie z cytowanym wyżej art. 19 wymienionej wyżej ustawy nowelizacyjnej, przepisów rozdziału IX ustawy kodeks karny, w brzmieniu nadanym ustawą nowelizującą kodeks karny, nie stosuje się do kar prawomocnie orzeczonych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, chyba że zachodzi potrzeba orzeczenia kary łącznej w związku z prawomocnym skazaniem po dniu wejścia w życie niniejszej ustawy. Równocześnie według art. 4 § 1 k.k., jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawy. Rzeczą Sądu wyrokującego w niniejszej sprawie było zatem rozstrzygnięcie, który z wymienionych przepisów statuuje normę właściwą dla rozstrzygnięcia kwestii intertemporalnej w sprawie R. S.. Zdaniem Sądu rozstrzygnięcie powstałego w niniejszej sprawie problemu intertemporalnego powinno nastąpić w oparciu o art. 4 § 1 k.k., przemawia bowiem za tym ugruntowana w orzecznictwie wykładnia tego przepisu (i to jeszcze w czasie obowiązywania Kodeksu karnego z 1969 r.), z którą Sąd w tym składzie zgadza się, a zgodnie z którą ma on niewątpliwie zastosowanie także w sytuacjach orzekania o karze łącznej, również w wyroku łącznym. Stanowisko

takie zaprezentował Sąd Najwyższy w uzasadnieniu wyroku z dnia 20 lutego 1995 r. w sprawie o sygn. II KRN 2/95 (OSNKW z 1995 r., z. 3-4, poz. 17), w którym stwierdził, iż „niezależnie od stosowanej przez sąd wydający wyrok łączny zasady kształtowania kary łącznej (absorpcji całkowitej, częściowej czy też kumulacji), sąd ten – w tym zakresie – na nowo dokonuje aktu wymiaru kary zwanej w tym wypadku karą łączną. Zatem winien z jednej strony respektować prawomocność "łączonych" wyroków (i dlatego też nie wolno mu w tym trybie dokonywać korekt w zakresie wymiaru kar orzeczonych za poszczególne czyny prawomocnie osądzone), ale z drugiej strony również ewentualną zmianę stanu prawnego, jeśli zmiana ta dotyczy na nowo kształtowanych – w myśl reguł wyznaczonych w art. 67-71 k.k. – składników wymiaru kary i jest to zmiana korzystna dla oskarżonego (np. korzystniejsze tzw. przeliczniki, wyższy próg wymagany dla orzeczenia kary zastępczej)”. Wymierzanie kary łącznej w wyroku łącznym jest niewątpliwie orzekaniem o odpowiedzialności karnej za przestępstwa. W art. 4 § 1 k.k. nie ma zaś mowy o orzekaniu o sprawstwie i winie, tylko o orzekaniu. Nie ulega więc wątpliwości, że zakresem jego zastosowania zostało objęte każde orzekanie o odpowiedzialności karnej za przestępstwo, także w zakresie kary przy wydawaniu wyroku łącznego.

Uwzględniając natomiast treść art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r., stwierdzić należy, że w rozpoznawanej sprawie skazanego R. S. zostały spełnione materialnoprawne przesłanki do wydania wyroku łącznego w zakresie skazań na kary pozbawienia wolności orzeczone w sprawach o sygn. V K 566/06 oraz III K 265/10. Zestawiając bowiem daty popełnienia czynów przypisanych skazanemu R. S. w sprawach V K 566/06 oraz III K 265/10 oraz daty wydania wyroków w tych sprawach, przy przyjęciu za punkt wyjścia jako chronologicznie pierwszego - według zasad wynikających z przepisów art. 85 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r. - wyroku Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 5.07.2006 r. w sprawie o sygn. akt V K 566/06, zachodziły warunki do orzeczenia kary łącznej, obejmującej przestępstwa osądzone w sprawie o sygn. akt III K 265/10, które zostały popełnione przed wydaniem pierwszego chronologicznie wyroku w tym układzie, a więc w sprawie V K 566/06, czyli przed 5.07.2006r. Tym samym łączeniu podlegały w niniejszej sprawie kary jednostkowe pozbawienia wolności w wymiarze 10 miesięcy pozbawienia wolności (sygn. akt V KK 566/06) i kary jednostkowe 1 roku i 6 miesięcy oraz 2 lat pozbawienia wolności orzeczone w sprawie o sygn. akt III K 265/10.

Ponadto, na podstawie art. 85 k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015 r. połączeniu podlegały również kary grzywny wymierzone skazanemu wyrokami w sprawach IV 641/07 oraz III K 265/10, albowiem przy przyjęciu za punkt wyjścia jako chronologicznie pierwszego wyroku Sądu Rejonowego w Poznaniu z dnia 20.04.2007r. w sprawie o sygn. akt IV 641/07, zachodziły warunki do orzeczenia kary łącznej grzywny, obejmującej także przestępstwa osądzone w sprawie o sygn. akt III K 265/10, które zostały popełnione przed wydaniem wyroku chronologicznie pierwszego w tym układzie, tj. wyroku w sprawie o sygn. akt IV 641/07 z dnia 20.04.2007r. Zastosowanie zatem wobec skazanego w niniejszej sprawie przepisów art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r., spowodowało przy tym, zgodnie z treścią art. 92 k.k. obowiązującego do 30.06.2015r., zaliczenie na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okresu odbytej w całości kary 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczonej wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu w sprawie o sygn. akt V K 566/06, którą to skazany odbywał w okresie od 28 listopada 2008r. do 28 września 2009r.

Podobnie, na podstawie art. 92 k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r., w przypadku połączenia kar grzywny wymierzonych skazanemu w sprawach IV 641/07 oraz III K 265/10 zaliczeniu podlegała wykonana w całości kara grzywny 100 stawek dziennych po 20 zł każda stawka orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu w sprawie o sygn. akt IV 641/07.

Z kolei odnosząc się do uregulowań prawnych obowiązujących od dnia 1 lipca 2015r. na podstawie art. 85 k.k. i nas. k.k. w przypadku skazanego R. S. połączeniu podlegałyby jedynie nie wykonane choćby w części kara bezwzględna pozbawienia wolności orzeczone wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu w sprawie o sygn. akt III K 265/10 oraz kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania orzeczone wyrokiem Sądu Rejonowego Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu o sygn. akt VI K 735/15. Nadto, zgodnie z obecnym brzmieniem art. 86 § 4 k.k. łączeniu podlegają także orzeczone kary łączne, wobec czego kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczone w sprawie III K 265/10, zgodnie z art. 86 § 1 k.k. wyznaczałaby dolną granicę możliwej do wymierzenia wyrokiem łącznym kary łącznej w połączeniu – według zasad z art. 89 § 1b k.k. – z karą 1 roku pozbawienia

wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Wobec powyższego, stosując nowe przepisy, tj. obowiązujące od 1 lipca 2015r. w przypadku skazanego R. S., łączeniu podlegałyby w wyroku kara łączna 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona w sprawie III K 265/10 oraz kara 1 roku pozbawienia wolności, której wykonanie warunkowo zawieszono na okres 4 lat, orzeczona w sprawie VI K 735/15 - po jej przeliczeniu zgodnie z art. 89 § 1b k.k. – na 6 miesięcy pozbawienia wolności (miesiąc kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania równa się bowiem 15 dniom kary pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania). Zaznaczyć należy w tym miejscu, że nie jest tak, jak wnosił oskarżyciel publiczny we wnioskach końcowych, że należy umorzyć postępowanie o wydanie wyroku łącznego, jeżeli według wskazanych nowych przepisów wydanie tego wyroku pogorszyłoby sytuację skazanego, skoro należałoby połączyć właśnie kare pozbawienia wolności bezwzględną z karą warunkowo zawieszoną, albowiem wydanie wyroku łącznego w myśl przepisów art. 85 i nast. k.k. jest obowiązkiem Sądu i brak jest regulacji, z których wynikałoby, że wydanie wyroku łącznego ma jedynie na celu „polepszenie” sytuacji prawnej skazanego.

Reasumując, po wnikliwej analizie dotychczasowych skazań R. S., przede wszystkim pod kątem dat wydanych wyroków oraz dat popełnienia przypisanych skazanemu tymi wyrokami czynów, pod kątem rodzaju wymierzonych skazanemu kar wskazanymi wyrokami oraz etapu wykonania tychże kar, Sąd doszedł do wniosku, że w niniejszej sprawie zastosowanie mają jako względniejsze dla skazanego w myśl art. 4 § 1 k.k. przepisy art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu obowiązującym do 1 lipca 2015r.. Należy mieć bowiem na uwadze fakt, że przepisy w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r. pozwalają na łączenie także kar już odbytych w całości, przez co w przedmiotowej sprawie na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności zaliczeniu podlega wykonana w całości kara 10 miesięcy pozbawienia wolności orzeczona w sprawie V K 566/06. Ponadto, zgodnie z powyższą zasadą, połączeniu podlegały także grzywny wymierzone skazanemu wyrokami w sprawach IV 641/07 oraz III K 265/10, z czego wykonana w całości grzywna orzeczona wyrokiem Sądu Rejonowego w Poznaniu w sprawie IV 641/07 mogła być zaliczona na poczet orzeczonej kary łącznej grzywny.

Reasumując, w niniejszej sprawie, Sąd orzekał w oparciu o stan prawny obowiązujący przed nowelizacją kodeksu karnego, która weszła w życie w dniu 1 lipca 2015 r., uznając przez pryzmat zasady z art. 4 § 1 k.k., że in concreto przepisy obowiązujące poprzednio są względniejsze dla skazanego.

Zważyć należy zatem, że zgodnie z art. 569 § 1 k.p.k. właściwy Sąd wydaje wyrok łączny w stosunku do osoby prawomocnie skazanej wyrokami różnych sądów, jeżeli zachodzą ku temu warunki określone w szczególności w art. 85 k.k. - w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r.- a mianowicie **sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich** i wymierzono za nie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu.

Sąd omówił na wstępie zasady obowiązujące przy wydawaniu wyroku łącznego zarówno według starych przepisów, tj. obowiązujących do 30 czerwca 2015r., jak i według nowych, tj. obowiązujących od 1 lipca 2015r., gdyż ocena, która z tych ustaw jest względniejsza winna uwzględniać wszystkie zasady wymiaru kary łącznej. Zatem różnic pomiędzy uregulowaniami w zakresie zasad orzekania kary łącznej według starych przepisów i nowych jest kilka, jak to, że według przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015r. łączeniu podlegać mogą jedynie kary orzeczone za dwa lub więcej przestępstw, które sprawca popełnił, zanim zapadł pierwszy chociażby nieprawomocny wyrok co do któregośkolwiek z nich, przy czym – tak, jak i według przepisów obowiązujących od 1 lipca 2015r. – łączeniu podlegają jedynie kary tego samego rodzaju lub inne podlegające łączeniu. Ponadto według przepisów obowiązujących do 30 czerwca 2015r., zgodnie z art. 92 k.k. (uchylonym od 1 lipca 2015r.), wykonanie kary nawet w całości nie stało na przeszkodzie objęciu takiego orzeczenia wyrokiem łącznym. Przy dokonywaniu oceny, która ustawa dla skazanego R. S. in concreto w niniejszej sprawie jest względniejsza, nie miała natomiast znaczenia regulacja zawarta w przepisie art. 85 § 3 k.k., w tym w brzmieniu obowiązującym od 15 kwietnia 2016r., a to z tego powodu, że ten warunek negatywny wymierzenia kary łącznej według nowych zasad nie dotyczył in concreto skazanego w niniejszej sprawie. Istotną natomiast zmianą, która miała wpływ na decyzję Sądu, która w rozumieniu art. 4 § 1 k.k. ustawa jest względniejsza dla skazanego, jeżeli chodzi o zasady orzekania kary łącznej, jest regulacja wprowadzona przepisem art. 85 § 2 k.k. i art. 86 § 4 k.k., a mianowicie, że podstawą orzeczenia kary łącznej są wymierzone i podlegające

wykonaniu, z zastrzeżeniem art. 89 k.k., w całości lub części kary lub kary łączne za przestępstwa, o których mowa w § 1 art. 85 k.k., przy czym zasady wymiaru kary łącznej określone w § 1 – 3 art. 86 k.k. stosuje się odpowiednio, jeżeli przynajmniej jedną z kar podlegających łączeniu jest już orzeczona kara łączna. Z kolei według zasad obowiązujących przy orzekaniu kary łącznej w wyroku łącznym do 30 czerwca 2015r., podstawę łączenia stanowiły kary jednostkowe orzeczone za poszczególne realnie zbiegające się przestępstwa, a nie – tak, jak obecnie od 1 lipca 2015r. – również kary łączne. Zważyć przy tym należy, iż zgodnie z orzecznictwem Sądu Najwyższego, aktualnym na gruncie stanu prawnego obowiązującego do 30 czerwca 2015r., brak było podstaw do tego, aby wymiar kary łącznej kształtować z uwzględnieniem granic zakreślonych przez uprzednio orzeczone kary łączne. Przywołać w tym miejscu należy pogląd wyrażony w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 21 października 2008 roku, III KK 276/08, z którym Sąd Okręgowy w tym składzie w pełni zgadza się, jeżeli chodzi o regulacje obowiązujące przed zmianami, które weszły w życie 1 lipca 2015r, iż „zawarte w art. 85 k.k. sformułowanie – „Sąd orzeka karę łączną biorąc za podstawę kary z osobna wymierzone za zbiegające się przestępstwa” przesądzało, że granice kary łącznej w każdym przypadku wyznaczały odpowiednio – najsurowsza kara jednostkowa oraz suma kar jednostkowych, wymierzonych za zbiegające się przestępstwa. Nie było natomiast podstaw do określenia tych granic przy uwzględnieniu wymiaru poprzednio orzeczonych kar łącznych (por. także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 lipca 2010r., IV KK 162/10, Biul. PK 2010/4/14). Przypomnieć należy również pogląd wyrażony przez Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 04.07.2007 r. (OSNKW 2007/10/74), aktualny na gruncie przepisów art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu obowiązującym do 30 czerwca 2015r., w którym SN stwierdził, że: „Wymaganie, aby łączeniu podlegały kary wymierzone za poszczególne przestępstwa, nie kary wymierzone w poszczególnych sprawach [...] przesądza o konieczności rozwiązania wymierzonej uprzednio kary łącznej. Rozwiązanie kary łącznej nie może prowadzić do skutków prawnych o przeciwstawnym znaczeniu, to jest - z jednej strony - do unicestwienia orzeczenia ustalającego wymiar kary łącznej, umożliwiającego wymierzenie nowej kary, łączącej kary wymierzone za poszczególne przestępstwa w granicach określonych w art. 86 § 1 k.k., i jednocześnie – z drugiej strony - do faktycznego zachowania wiążącego znaczenia rozwiązanej właśnie kary łącznej orzeczonej uprzednio tak aby nową karę łączną orzec z naruszeniem unormowania zawartego w art. 86 §1 k.k. [...] Rozwiązanie orzeczonej uprzednio kary łącznej byłoby zabiegiem zbędnym, gdyby przepis prawa materialnego stanowił, że karę łączną w wyroku łącznym orzeka się na podstawie kar wymierzonych w poszczególnych sprawach, a nie „za poszczególne przestępstwa”- jak stanowi art. 86 § 1 k.k.”

Sąd dokonując analizy dotychczasowych skazań R. S. ważył więc, która z zasad – łączenia kar wykonanych na podstawie przepisów „starych” czy też możliwość łączenia wymierzonych kar łącznych na podstawie przepisów obecnie obowiązujących – jest dla skazanego względniejsza.

Uznając zatem, że względniejsza dla skazanego w myśl art. 4 § 1 k.k. jest ustawa obowiązująca przed 1 lipca 2015r., Sąd uznał, że połączeniu podlegają na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 92 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (DZ. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k. – po rozwiązaniu węzła kary łącznej pozbawienia wolności orzeczonej wobec skazanego R. S. wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. akt III K 265/10, opisanym wyżej w pkt IV - kary jednostkowe pozbawienia wolności orzeczone wobec skazanego R. S. wyrokami opisanymi wyżej w punktach: II – sygn. akt V K 566/06 Sądu Rejonowego w Poznaniu i IV – sygn. akt III K 265/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu i wymierzył skazanemu R. S. w ich miejsce karę łączną w wymiarze 3 (trzech) lat pozbawienia wolności. Wskazać bowiem należy, iż pierwszy chronologicznie wyrok zapadł wobec skazanego w sprawie o sygn. akt VI K 139/02 (opisany wyżej w pkt I), jednak kary wymierzone tym wyrokiem nie mogły być uwzględniane przy wydawaniu wyroku łącznego zarówno według „starych” przepisów, gdyż wszystkie przestępstwa osądzone wyrokami opisanymi w pkt od II do V, zostały popełnione już po wydaniu wyroku w sprawie VI K 139/02, czyli po 12.12.2002r., jak i według „nowych” przepisów, bowiem kary orzeczone w sprawie VI K 139/02 zostały już wykonane w całości. Kolejnym „pierwszym chronologicznie” wyrokiem według zasad z art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r. był wyrok wydany w sprawie V K 566/06 z dnia 5.07.2006r. i przed wydaniem tego wyroku skazany R. S. popełnił jedynie przestępstwa osądzone w sprawie o sygn. akt III K 265/10. Z kolei łącznie kar jednostkowych grzywny orzeczonych w sprawach IV K 641/07 i III K 265/10 według zasad art. 85 i nast. k.k. w brzmieniu sprzed 1 lipca 2015r. było możliwe po ustaleniu dla tych kar podlegających łączeniu odrębnego zbiegu,

mając na uwadze, że pierwszym z tych wyroków chronologicznie został wydany w dniu 20.04.2007r. w sprawie IV K 641/07, a przed jego wydaniem zostały popełnione przez R. S. przestępstwa osądzone w sprawie III K 265/10 i wymierzono za te czyny także kary grzywny. Dlatego na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 92 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k. Sąd rozwiązał węzeł kary łącznej grzywny orzeczonej wobec skazanego R. S. wyrokiem Sądu Okręgowego w Poznaniu o sygn. akt III K 265/10, opisanym wyżej w pkt IV i połączył kary jednostkowe grzywny orzeczone wobec skazanego wyrokami opisanymi wyżej w punktach: III – sygn. akt IV K 641/07 Sądu Rejonowego w Poznaniu i IV – sygn. akt III K 265/10 Sądu Okręgowego w Poznaniu i wymierzył skazanemu R. S. w ich miejsce karę łączną grzywny w wymiarze 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 20 (dwadzieścia) złotych. Zaznaczyć przy tym należy, iż nie byłoby możliwe orzeczenie łącznej kary grzywny według przepisów obowiązujących od 1 lipca 2015r., ponieważ kara grzywny w sprawie IV K 641/07 została wykonana w całości.

Przechodząc do rozważań odnośnie miarkowania wymiaru dwóch kar łącznych, orzeczonych w niniejszym wyroku łącznym (jak w pkt 1 i 4 części rozstrzygającej wyroku), należy zastrzec na wstępie, iż celem postępowania o wydanie wyroku łącznego jest nie tyle polepszenie sytuacji skazanego, ale jej uporządkowanie. To zaś, czy lub w jakim zakresie wymiar orzeczonej kary łącznej będzie skutkiem absorpcji kar mniej surowych przez najsurowszą albo skutkiem kumulacji wszystkich podlegających łączeniu kar jednostkowych zależy od okoliczności, o których poniżej. Godzi się bowiem wyjaśnić, iż nie można zgodzić się z poglądem, że interes ten polega na orzekaniu kary łącznej w sposób maksymalnie korzystny dla skazanego.

Przypomnieć należy w tym miejscu, że zgodnie z treścią art. 86 § 1 k.k. Sąd wymierzając karę łączną ma wyznaczone granice jej wymiaru. Granicę dolną stanowi najwyższa z wymierzonych kar, natomiast granicę górną stanowi suma kar wymierzonych za poszczególne przestępstwa. Z powyższego wynika, iż kara łączna może być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji, zasady kumulacji lub zasady asperacji – częściowej absorpcji i częściowej kumulacji. W orzecznictwie znaleźć można poglądy, iż kara łączna w wyroku łącznym nie może stwarzać większej dolegliwości od tej, jaka wiązałaby się z kolejnym wykonaniem poszczególnych wyroków podlegających łączeniu (por. wyrok Sądu Najwyższego z 6 października 2000 r. III KKN 340/00). Nie oznacza to jednak, iż kara łączna ma przynosić skazanemu oczekiwaną przez niego korzyść. Kary łącznej nie można traktować jako instytucji mającej na celu łagodzenie prawno-karnych konsekwencji dla sprawcy kilku przestępstw, czy też instytucji traktowanej jako „swego rodzaju ustawowe złagodzenie kary” (zob. P. Kardas, w: Kodeks karny. Część ogólna. Komentarz. Tom I. Wydanie II, pod red. A. Zolla, Kraków 2004 r., s. 1115). Instytucja kary łącznej nie jest instrumentem łagodzenia orzeczonych za pozostające w zbiegu przestępstwa kar, zaś sam fakt pozostawiania dwóch lub więcej przestępstw w zbiegu nie stanowi okoliczności łagodzącej. Owszem normatywna istota regulacji dotyczącej kary łącznej sprowadza się do stworzenia podstaw do racjonalnego i humanitarnego stosowania kar (art. 3 k.k.) w wypadku popełnienia przez tego samego sprawcę kilku przestępstw pozostających w zbiegu realnym. Jednak nie można zapomnieć, iż kara łączna jest orzekana wobec sprawcy, który popełnił dwa lub więcej przestępstw, a to z kolei jest istotnym czynnikiem prognostycznym przemawiającym za orzeczeniem kary łącznej surowszej od wynikającej z dyrektywy absorpcji (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Łodzi z 20.10.2001r., II Aka 154/01, Prok. i Pr. 2002r., z. 4, poz. 26). Orzekając karę łączną w warunkach wyroku łącznego, Sąd winien kierować się względami, jak przy orzekaniu kary łącznej w wypadku jednoczesnego osądzenia kilku czynów. Trzeba przy tym pamiętać, iż wymierzając karę łączną nie można poddawać ponownej analizie i uwzględniać okoliczności, które legły u podstaw wymiaru poszczególnych kar jednostkowych. Sąd powinien natomiast przede wszystkim rozważyć, czy pomiędzy poszczególnymi czynami, za które wymierzono kary podlegające łączeniu, zachodzi ścisły związek przedmiotowy – podmiotowy (tak: postanowienie Sądu Najwyższego z 07.10.2002r., II KK 270/02) oraz bliskość czasowa. Winno się nadto uwzględnić okoliczności, jakie zaszyły już po wydaniu poprzednich wyroków, przede wszystkim mieć na uwadze proces resocjalizacji skazanego, a także względy indywidualno – i generalno-prewencyjne.

Analizując związki łączące realnie zbiegające się przestępstwa trzeba pamiętać, iż kara łączna winna być wymierzona przy zastosowaniu zasady absorpcji im większa zachodzi łączność przedmiotowa i bliskość czasowa pomiędzy poszczególnymi przestępstwami lub wtedy, gdy jedno z pozostających w zbiegu przestępstw zdecydowanie dominuje nad pozostałymi. Ponadto, niezależnie od możliwości zastosowania przy wymiarze kary łącznej zasady pełnej absorpcji, asperacji, jak i zasady pełnej kumulacji, oparcie wymiaru kary na zasadzie absorpcji lub kumulacji traktować należy jako rozwiązanie skrajne, stosowane wyjątkowo i wymagające szczególnego uzasadnienia, stąd priorytetową zasadą wymiaru kary łącznej powinna być zasada asperacji (P. Kardas, w: Kodeks karny..., s.1137 op. cit.). Wyrok łączny jest wszak instytucją mającą racjonalizować wymiar kary, a nie służyć wyłącznie poprawie sytuacji skazanych. Dlatego też stosowanie absorpcji przy wymiarze kary łącznej nie może być sprzeczne z zapobiegawczymi i wychowawczymi celami kary i działać demoralizująco na sprawców przestępstw, służąc odbieraniu kary łącznej jako instytucji będącej swoistym premiowaniem popełniania przestępstw (por. postanowienie SN z dnia 22.09.2016r., sygn. III KK 140/16, LEX nr 2142559).

W przedmiotowej sprawie, oceniając związki zachodzące między realnie zbiegającymi się przestępstwami, które objęto karami łącznymi, jak w pkt 1 i 4 części rozstrzygającej wyroku łącznego, czyli między - odpowiednio - przestępstwami osądzonymi w sprawach sygn. akt V K 566/06 i III K 265/10 oraz IV 641/07 i III K 265/10 zauważyć należy, że przedmiot ochrony osądzonych wymienionymi wyrokami przestępstw nie jest tożsamy (przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji, wymiarowi sprawiedliwości oraz mieniu), co sprzeciwiało się zastosowaniu zasady absorpcji przy wymiarze kary łącznej, a przemawiało za zastosowaniem zasady asperacji. Ponadto, pomiędzy przestępstwami objętymi łączonymi karami osądzonymi w sprawach podlegających łączeniu tj. V K 566/06 i III K 265/10 oraz IV K 641/07 i III K 265/10, nie zachodziła bliskość czasowa, bo zostały popełnione odpowiednio na przestrzeni od 25.02.2003r. do 13.06.2006r. oraz od 25.02.2003r. do 25.10.2006r. Brak zbieżności czasowej także przemawiał za zastosowaniem przy wymiarze kary łącznej pozbawienia wolności i grzywny zasady asperacji. Zaznaczyć należy, iż zgodnie z art. 86 § 1 k.k. w brzmieniu obowiązującym do dnia 30.06.2015r. Sąd mógł w niniejszej sprawie wobec skazanego wymierzyć karę łączną pozbawienia wolności w granicach od 2 lat do 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności, gdyż granice te zakreślała najwyższa z wymierzonych poprzednio kar jednostkowych pozbawienia wolności do sumy łączonych kar oraz łączna kara grzywny w wymiarze od 100 stawek dziennych po 20 zł każda stawka do 200 stawek dziennych po 20 zł każda stawka.

Miarkując rozmiar kar łącznych pozbawienia wolności i grzywny wobec skazanego, zważyć należy, iż skazany R. S. przebywa w warunkach izolacji więziennej od 19.05.2016r. i jak wynika z opinii o skazanym wydanej przez dyrektora jednostki penitencjarnej, w której skazany ostatnio odbywa karę, a którą przytoczono na wstępie, prognoza kryminologiczna wobec skazanego jest pozytywna. Zachowanie skazanego w warunkach więziennych jest bowiem poprawne. R. S. odbywa orzeczoną karę w warunkach zakładu półotwartego. Nie stwarza problemów wychowawczych, wręcz przeciwnie – był kilkakrotnie nagradzany. Nie deklaruje przynależności do podkultury przestępczej, z kolei wobec popełnionych przestępstw prezentuje stosunek krytyczny. Skazany po odbyciu kursu zawodowego podjął zatrudnienie, a z postawionych przed nim zadań wywiązuje się w sposób właściwy. Zachowanie R. S. dowodzi, że proces jego resocjalizacji zmierza w dobrym kierunku, jednak znajduje się dopiero na początkowym etapie, mając na uwadze datę zakończenia odbywania przez niego kary.

Biorąc zatem pod uwagę całokształt okoliczności w przedmiotowej sprawie, Sąd uznał za słuszne i sprawiedliwe, zastosowanie zasady asperacji odnośnie opisanego w pkt 1 sentencji zbiegu przestępstw i w konsekwencji na tej zasadzie wymierzono skazanemu na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w zw. z art. 92 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k. karę łączną 3 (trzech) lat pozbawienia wolności. Pokreślić należy, iż tak ukształtowanej kary łącznej nie można traktować jako nadzwyczajnie surowej, albowiem możliwa do orzeczenia kara łączna za zbiegające się przestępstwa w niniejszej sprawie oscylowała w granicach od 2 lat do 4 lat i 4 miesięcy pozbawienia wolności.

Z kolei na podstawie art. 85 k.k. i art. 86 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 92 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) oraz art. 568a § 1 pkt 2 k.p.k. i art. 569 § 1 i 2 k.p.k. Sąd w odniesieniu do zbiegu przestępstw opisanego w pkt 4 wyroku – także przy zastosowaniu zasady asperacji– wymierzył skazanemu karę łączną grzywny w wymiarze 120 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej za równoważną kwocie 20 złotych.

Reasumując, kary łączne pozbawienia wolności i grzywny, wymierzone skazanemu przy zastosowaniu zasady asperacji odnośnie zbiegów ustalonych w pkt 1 i 4 wyroku, należy uznać za sprawiedliwe i adekwatne wobec okoliczności sprawy. Takie ukształtowane kar łącznych czyni zadość wymogom prewencji indywidualnej w stosunku do skazanego, jak i wymogom oddziaływania społecznego, raz jeszcze podkreślając nieopłacalność popełnienia przestępstw. Orzekając takie kary łączne Sąd uwzględnił wszystkie okoliczności mające wpływ na jej wymiar, czyniąc zadość wymaganiom ustawowym i wymaganiom ugruntowanego orzecznictwa. W ocenie Sądu, orzeczone w tym wyroku kary łączne i związane z nimi dolegliwości, nie przekraczają stopnia winy sprawcy, uwzględniają stopień szkodliwości społecznej czynów, osiągną cele zapobiegawcze i wychowawcze, spowodują motywację skazanego do zmiany postępowania w przyszłości, jak również uwzględnią potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa, wpływając na przekonanie, że przestępstwo nie uchodzi bezkarnie, lecz spotyka się ze sprawiedliwą karą.

Na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 1 wyroku kary łącznej 3 (trzech) lat pozbawienia wolności Sąd zaliczył także skazanemu odbytą w całości karę 10 miesięcy pozbawienia wolności w sprawie sygn. akt V K 566/06 w okresie od 28 listopada 2008r. do 28 września 2009r., a także zaliczył okres odbytej dotąd kary łącznej pozbawienia wolności w sprawie sygn. akt III K 265/10, tj. od dnia 19 maja 2016 r. do – nadal. Ponadto na podstawie art. 63 § 1 k.k. w związku z art. 577 k.p.k. na poczet orzeczonej w punkcie 4 wyroku kary łącznej grzywny w wymiarze 120 (sto dwadzieścia) stawek dziennych, po 20 (dwadzieścia) złotych każda stawka Sąd zaliczył skazanemu R. S. wykonaną w całości karę grzywny w wymiarze 100 (sto) stawek dziennych po 20 (dwadzieścia) zł każda stawka w sprawie o sygn. akt IV K 641/07, uznając tym samym karę łączną grzywny orzeczoną w punkcie 4 wyroku za wykonaną w zakresie 100 (stu) stawek dziennych.

Na podstawie art. 576 § 1 k.p.k. uznano ponadto, że wyroki podlegające połączeniu wskazane w punkcie 1 i 4 części rozstrzygającej wyroku– w zakresie nie objętym wyrokiem łącznym – pozostawia się odrębnemu wykonaniu.

Z uwagi na brak warunków do wydania wyroku łącznego, mając na uwadze daty wydania wyroków i daty popełnienia czynów osądzonych w sprawach opisanych wyżej w pkt I i V, stosując przy tym jako względniejsze przepisy obowiązujące przed 1 lipca 2015r., Sąd na podstawie art. 85 a contrario k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i w związku z art. 19 ust. 1 ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015r., poz. 396) i art. 572 k.p.k. umarzył postępowanie o wydanie wyroku łącznego wobec skazanego R. S. w zakresie kar pozbawienia wolności i grzywny orzeczonych wyrokami wskazanymi i opisanymi wyżej w punktach: I – o sygn. akt VI K 139/02 i V – o sygn. akt VI K 735/15.

W wyroku ponadto, na podstawie art. 626 § 1 k.p.k. i art. 624 § 1 k.p.k. oraz art. 6 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych (jedn. tekst: Dz. U. z 1983 r. Nr 49 poz. 223 ze zm.), Sąd zwolnił skazanego od obowiązku zapłaty kosztów sądowych, obciążając nimi Skarb Państwa, uwzględniając fakt odbywania długoterminowej kary pozbawienia wolności i nie pobrał od niego opłaty.

SSO Dorota Biernikowicz

ZARZĄDZENIE

1. proszę odnotować sporządzenie uzasadnienia w kontrolce uzasadnień (termin wydłużony do dnia 12 maja 2017r. z uwagi na urlop sędziego od 4 do 5 maja 2017r.);
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem i pouczeniem doręczyć prokuratorowi i skazanemu:

3. proszę przedłożyć apelacją albo za 14 dni.

Poznań, dnia 12 maja 2017 roku SSO Dorota Biernikowicz